

det. Og saamegen Tid vil vistnok Forsamlingen have, at den vil skænke mig sin Opmærksomhed, for at betegne mit lille Standpunkt til denne Sag. Jeg hører nemlig til den Retning her i vort Fædreland, om hvilken der vil findes meget Lidt i Aviserne fra de tidligere Aar. Vi ere nemlig de, som ikke have følt Kald og Drift til at stille os i Spidsen eller at deltage enten i konstitutionelle Bevægelser, eller i Advarsler og Raad til Regjeringen i de fløvsigke Anliggender under den souvereine Regjeringsform; vi ere de, — og jeg troer dog virkelig, at vi igrunder ikke ere saa fåa, som Nogle mene, og at vi ere en ret god Stamme iblandt et Lands forskjellige Classer af Undersaatter —, som forholdt os ganske stille, for at bruge et gammelt Ord, „under alle disse store Bevægelser“. Og vi, som, saalænge vor forrige Statsforfatning var den gjældende, efter hvad dens Bogstav og dens Aand nærmest anviste som vor Pligt, overlode det til Regjeringen at sørge for disse Ting og ikke videre end maaskee med vore Duffer blandede os derti, som, dengang den lovlige Regjering stillede sig i Spidsen for Bevægelsen til væsentlige Forandringer i Forfatningen, kaldte Mænd sammen om sig for at tage Deel i at raade for Landets Belfærd, og kaldte op til kraftig Værn for Landets Selvstændighed, — som dengang altsaa efter ringe Gyne og fattig Leilighed stillede os til dens Raadighed som Folk, der vare villige, ogsaa at følge med vor lovlige Regjering, naar den gif en anden Vej, end den tidligere fulgte, vi altsaa, som hverken ere Ciderpolitikere eller Heelstatspolitikere, fordi vi slet ikke ere Politikere, og som, for ganske uventede og mærkelige Rystelser over hele Europa foranledigede saadanne Forhold, at det et Dieblik kunde forekomme os, som om vi maatte samle os om vor Konge og bidrage Vort til, at det kunde gaae godt paa en Tid, da det syntes, at Mange af dem, som hidtil havde staaet for det og bedst vidste Besked derom, vilde blive udelukkede, — vi, som for den Tid slet ikke lode os høre, vi, som, naar Alt kommer til Alt, gif hertil, nogenlunde som Tilfældet er med mig, med den Tanke, at nu, da mit Fædreland skulde

skænkes en konstitutionel Frihed, saa vilde jeg bidrage Mit til at sørge for, at Bognen ikke væltede, idet den kom for stærkt paa den ene Led, og at nu, da mit Fædreland kaldes til at værne om den danske Krones uindfrankede ubetingede Ret indtil Eideren, saa vilde jeg bidrage Mit til, at Danmarks Folk gjorde det med Kraft og med Iver, — vi, som synes, hvad Begivenhedernes Gang angaaer, nogenlunde at have faaet Ret, idet Europa, denne gamle og erfarne Dame, erklærer sig nogenlunde for vor Mening, vi, som forsaavidt virkelig have faaet Ret, at det nu dog indtil videre er vitterligt, at det Overgreb, der fra den anden Side skeete, for at rive Slesvig fra Danmark, idetmindste er blevet vlist tilbage: vi ville dog ogsaa gjerne nu, da det rigtig nok synes, at Bognen begynder at helde til den anden Side i et vigtigt Spørgsmaal, efterat vi — idetmindste er det min Stilling paa Rigsdagen — have vlist vort Talent til at fire, til at give efter, til at slutte os til Regjeringen, saavidt som muligt er, over dette ganske overvættede vigtige Spørgsmaal, som angaaer vort Folks Fremtid igjennem flere Slægter, fra dette vort Standpunkt af tillade os at yttre noget Lidet, førend Sagen gaaer videre. Fra dette Standpunkt af skal jeg derfor tillade mig, — ikke at give en stor politisk Overagt, og endnu mindre at motivere den, thi det er jeg ikke voksen, — men, hvad der sommer sig for mine Kræfter og for den Stilling, jeg har betegnet, og for det Parti, om jeg maa kalde det saa, som jeg i disse Dieblikke ligesom betragter mig som Repræsentant for, de tauske, stille Undersaatter, der ikke selvstændigen have deeltaget i de store Begivenheder, at gøre nogle Spørgsmaal og at aflægge en Betjendelse.

Jeg skal nemlig bede om Tilladelse til at henvende nogle Spørgsmaal til den høitærede Første-Minister og til hans Majestæts Regjering i det Hele. Og de skulle knytte sig til de Meddelelser, som den meget ærede Første-Minister havde den Godhed igaar at give i denne Sag, saaledes som jeg dengang opfattede dem. Den høitærede Minister stillede Sagen i mine Tanker i en vis Henseende ret rart for os Løgsfolk; han gjorde nemlig sig